

Rozhovor s Václavem Ulčem – jedním z vítězů architektonické soutěže CENTRAL GROUP pro studenty

Téma architektonické soutěže v roce 2018 bylo „Jaká má být současná rezidenční architektura?“ V kategorii Praktické a efektivní bydlení zvítězil student Václav Ulč, který kromě finanční odměny vyhrál také stáž u člena Sdružení pro architekturu a rozvoj Josefa Pleskota.

V jakém jste ročníku? Co studujete?

Po prázdninách jdu do druhého ročníku magisterského studia na Fakultě architektury ČVUT.

Ještě než jste uspěl v architektonické soutěži, znal jste jméno Josef Pleskot?

Ano, vlastně jsem se ještě během studia na gymnáziu účastnil přednášky Josefa Pleskota v Národní technické knihovně a snad i ona mne nasměrovala právě ke studiu architektury. Takže to bylo vlastně jedno z prvních jmen, které jsem ve světě architektury poznal.

Připravoval jste se nějak na stáž?

Byl jsem již dopředu nervózní, abych během stáže byl pro celý atelier spíše přínosem, než někým, kdo se plete ostatním při práci pod nohy, takže moje příprava spočívala hlavně v pracovních předsevzetích. Ořezané tužky a pracovní předsevzetí.

Jaký je denní režim na stáži, od kdy do kdy pracujete, je práce náročná?

Denní režim asi nikoho nepřekvapí, pracovní doba není úplně fixní, ale běžně se zde pracuje od devíti do šesti do večera, s hodinovou pauzou na oběd. Atelier je v Holešovicích, takže každý den to máme i s procházkou a skoro každý den jíme někde jinde.

Měl jste možnost vidět Josefa Pleskota při práci?

Měli jsme možnost vidět, jak přemýšlí, jak jedná, jak tvoří koncept i jak jej mění.

Překvapilo vás na způsobu práce v jeho ateliéru něco?

Můj otec je architekt, takže na jednu stranu můžu srovnávat a na druhou stranu jsem měl představu, jak asi atelier podobné velikosti vypadá. Rozhodně tu ale jsou 3 věci, které stojí za zmínku.

Každý zaměstnaný architekt v atelieru má na starosti práci na jednom, dvou a někdy i více projektech zároveň. Josef, coby hlavní architekt, autor konceptů nosí ale všechny projekty v hlavě a přes den se přesouvá po atelieru od zaměstnance k zaměstnanci a společně procházejí změny, rozpracování. Musí tedy mít obrovský přehled a i přesto, že plány fyzicky nekreslí, musí se vždy zorientovat v posunu v práci na projektu. To mi přijde obdivuhodné. Další věcí je, že i v době mimořádně pokročilých softwarů se zde stále klade velký důraz na práci s fyzickými modely. Z papíru, z lepenky, z kartonu, špendlíků a podobně. A poslední věcí, která mne moc příjemně překvapila je mimořádně klidná a laskavá atmosféra, která v atelieru panuje, a která je koneckonců i obrazem osobnosti pana architekta.

Na čem v atelieru pracujete? Jaký úkol vám Josef zadal?

Trochu jsme si konečně odpočinuli s Martinem od počítačů, protože jsme dostali na starost soutěžní model. Poslední dobou ve škole fyzické modely stále častěji laserujeme, výjimkou není ani 3D tisk, zde jsme se ale navrátili k poctivé práci s řezákem, lepidlem, kartonem a tiskem na pauzák. Člověk během takové práce více přemýšlí nad souvislostmi a spoustu nápadů, které jsme nakonec na model použili, jsme dostali při samotném řezání a měření. Na model jsme měli dost času, takže jsme jej mohli dělat poměrně pečlivě a beze stresu. Krom

toho jsme mohli sledovat chod ateliéru, byli jsme seznámeni s několika rozpracovanými projekty a taky jsme se účastnili kontrolního dne přímo na stavbě jedné krásné rekonstrukce v samotném centru Prahy.

Přinesl jste Josefovi nějaké své další práce k posouzení?

Nepřinesl jsem žádné, na začátku stáže jsme ale v rychlosti dostali zpětnou vazbu k našim vítězným soutěžním projektům.

Co na stáž říkají kamarádi, spolužáci, rodina?

Já jsem své známé na stáž moc neupozorňoval. Ty, co to ale vědí a mají nějakou představu, oč vlastně jde, ty samozřejmě moje zkušenost zajímá. Všem v zásadě ale opakuji totéž, totiž že přestože je Josef Pleskot mimořádná osobnost, tak ateliér a práce v něm nejsou zas o tolik jiné, než ateliéry jeho méně známých kolegů.

Co si ze stáže odnesete? Co zde pro vás bylo nejužitečnější pro budoucí kariéru?

Myslím, že mám lepší povědomí o tom, v jakém prostředí vznikají nápady pro výjimečnou architekturu - totiž že v docela normálním. Bez potřeby nejlepších nástrojů, softwarů s nejmodernějším vybavením, či otrockého pracovního nasazení, jak se často říká. Totiž že asi jádro výjimečné práce je stále ještě ukryto v myšlení výjimečných osobností. A to je pro mne velká inspirace i do dalších let, kdy se ještě budu vzdělávat a pak se případně budu jednou snažit o vlastní ateliér.

Myslíte si, že studentské architektonické soutěže mají smysl?

Já si myslím, že smysl mají. Bodejt, když z jedné momentálně profituji. Navíc spousta zajímavých mladých ateliérů dnes vznikla a stále fungují na základě úspěšného soutěžení, které započalo již na škole.

Budete se účastnit dalšího ročníku soutěže? Jaké téma by vás lákalo?

Jestli se budu účastnit příštího ročníku, nedokáži v tuhle chvíli říct. Palčivým celospolečenským tématem je pro mne dostupnost bydlení a jeho standart – od politiky, přes životní styl až po fyzickou podobu architektury. To je podle mne důležité téma, které by mne navíc bavilo řešit.

Foto: Privátní prohlídka jedné z největších realizací architekta Josefa Pleskota – budovy ČSOB u stanice metra Radlická.